

A Lánchíd északi oldala

Nem merem megfogni a kezét. Izzad a tenyerem. Olyankor izzad, amikor ideges vagyok. Most azért vagyok ideges, mert meg kell fognom a kezét, és mert izzad a tenyerem. Amikor sokáig fogtam anyámét vagy apámét vagy valamelyik barátomét, még jobban izzadt. Egyszer észrevettem, apám a nadrágjába törli a kezét, miután elengedte az enyémet. Nem tudtam, hogy miattam vagy saját maga miatt, hogy az ő tenyere is izzadós. Ugyanaz a vércsoportunk, ő is AB-s. Ez a legritkább, mondta apám, neked olyan, mint nekem. Jó, ez olyan apa-lánya dolog. Lehet, hogy emiatt is izzad a tenyerünk, sokáig ezt hittem. Az AB-s vércsoportúak tenyere izzadósabb.

Nem merem megfogni a kezét. Sétálunk a Gellért-hegyre, tud egy helyet, ahol nincs annyi ember. Pesti lány vagyok, utoljára hétévesen jártam a budai hegyekben. Ezt nem mondom ki hangosan. Megyünk felfelé a kanyargós úton, próbálom nyugodtan venni a levegőt, nem lihegni. A kiépített játszótéren sorban állnak a gyerekek a csúszdához, a szülei fogják a kezüket. Ide jártunk füvezni a haverokkal, mondja. Mármost nem pont ide, helyesbít, hanem ahova most megyünk. Hárman-négyen, nem is nagyon fér el ott sok ember. Remélem, nincsenek sokan. Vagy nem tudom, régen jártam erre. Akkor is sötétben, ezért nem is tudom, most kanyarodjunk el jobbra, vagy még feljebb kell kicsit menni. Megáll, körülnéz, áthajol a korláton. Aha, ez az, mondja, és átugrik. Én is átmászom. Figyelek, be ne akadjon a lábam, félek, elszakad a nadrágom. Elindulunk lefelé, ő megy előre egy keskeny ösvényen. Kerülgetem a belógó ágakat, nem fújtam be magam kullancs elleni spray-vel. Otthon majd át kell néznom a testemet, főleg a térdhajlatot és ott, ahol puhább, vékonyabb a bőr. A kullancs a fültövet is szereti. Remélem, nem épp most, nehezen férek hozzá a fültövemhez. Nem csúszik meg a lábam a meredek lejtőn, a végén megfogja a kezemet, hogy lesegítsen az utolsó, meredekebb szakaszon, és csak utána veszem észre, hogy megtörtént.

Tegnap fogtam meg először a kezét. Megbeszéltük, hogy a Lánchíd északi oldalán találkozunk. Eleinte azt hittem, a budai oldalra gondol, de azt is írta, középen. Az északi oldalon középen. Ott várt, csak pusztit akartam neki adni, de ő nyújtotta a kezét. Annyira ideges voltam, nem is figyeltem, hogy alaposan megszorítsam, és a szemébe nézzek. Ezekre mindig figyelek, szembenézés, szorítás. A névre már sosincs elég figyelmem, se a vezetéknevre, se a keresztnévre. Az ő nevét tudtam.

Rajtunk kívül csak egy húsz év körüli fiú és egy valamivel fiatalabb lány ülnek a bástyánál, sört isznak. Köszön, heló. Heló, köszönnek vissza. Heló, mondom én is. Leülünk az alacsony kőkerítés szélére, ő egyik lábát felteszi, rátámaszkodik. Kicsit háttal ülök le a pesti oldalnak, hogy lássam. Tériszonyom van, óvatosan nézek le, de nem tudom megsaccolni, milyen magasán vagyunk. Húsz,

harminc méter? Kevésnek tűnik, soknak tűnik. Magasan vagyunk, belátni egész Pestet, mutogatja, mi hol van. Az a Bazilika teteje, látod, kérdezi. Arra van a Keleti, ott meg a Müpa, bár az most innen nem látszik, de ott van az is. Én meg arra lakom valahol, nem messze a Keletitől. Ott meg látszik a régi sulim teteje, olyan pirosas. Látod? Követem az irányt, amerre mutat, de nem látom. Látom, válaszolom. Te jó ég, mennyi baromságot csináltunk!, mondja. Szinte minden hónapban kaptam igazgatóit. Egyszer az összes krétát elloptuk a tantermekből. Azóta zárják az ajtókat. Vécében cigizés, kérdezem. Persze, napi rendszerességgel, az igazából nem is volt érdekes, válaszolja. Sosem cigiztem a vécében, de úgy csinállok, mintha igen. Tizenhárom évesen kipróbáltam egyszer, de nem az iskolában, hanem a Rákos-pataknál, elszívtam két szálát, aztán elmeséltem anyámnak. Űgyis megérezte volna. Utána két hétig azt hittem, nyelvrákom lesz. Az egyik osztálytársam azt mondta, már egy szál után is kialakulhat, és akkor rosszabb, ha nem tudózi az ember le. Nem tudóztam le.

Te milyen voltál, kérdezi. Hát, én is kaptam egyszer igazgatóit. De inkább csupa ötös, részt vettem minden eseményen, szavaltam március tizenötödikén, ilyesmi. Tudod, én az a tipikus jó kislány voltam. Aha, én meg a rossz fiú, és mindig a jó kislányok vonzottak. Engem meg a rossz fiúk. Elmosolyodik. Szeretem, amikor valaki úgy mosolyog, hogy ráncos lesz a szája körül. Mind a négy évről mesél, részletekbe menően fel tudja idézni, mi történt egy szeptember huszonkettödikén vagy január tizenkilencedikén. Hogy éppen betörte focilabdával az igazgató ablakát, és azt mondta, véletlen volt. Hogy bombariadót jelentett be egy telefonfülkéből, el akarta kerülni a dolgozatot a függvényekből. Nem minden szavára figyelek. Miközben beszél, sokszor elmosolyodik, ilyenkor én is automatikusan elmosolyodom, de arra gondolok, milyen póló lehet rajta a pulóver alatt. És a póló alatt milyen lehet a mellkasa. A mellkasán is szőke szőr van-e, mint amilyen a haja, vagy sötétebb. Vörös talán.

Lassan sötétedik, megdörzsölöm a karomat. Ő is megdörzsöli a karomat, fázol, kérdezi. Kicsit. Akkor menjünk. Megkérdezi, kérem-e a kabátját. Rázom a fejem. Már alig látni a belógó ágakat az ösvényen, az arcomba csapódik egy, ő megy elöl, kicsit lemaradok utána. Felfelé könnyebb menni, mint lefelé. Fent átsegít a korláton. Megint megfogja a kezemet, és utána már nem is engedi el. Hagyom, hogy fogja. Kicsit érdes a tenyere. Elkísér a buszmegállóig, megölel, hogy ne fázzak annyira. Ad egy puszit a számra. Négy busz is elmegy, mire felszállok az egyikre.

Arra ébredek, hogy fényképez, miközben alszom. Mit csinálsz, kérdezem. Semmit, aludjál. Tudod, hogy nem szeretem. Csak szépen esett rád a fény, mondja, és mutatja, hogy a redőnyön átszűrődő fénytől pöttyös lett a hasam és a vállam. Világít. A gépet az éjjeliszekrényre teszi, végigsimít a hasamon, és megcsókolja a vállamat. Ne menj ma dolgozni! Mondd, hogy beteg vagy. Hogy fosol vagy ilyesmi. Mondjam, hogy fosok? Mondd! Azzal nem lehet mit kezdeni. Győzköd, most akár vissza is aludhatnánk, elmehetnénk reggelizni, ágyban maradhatnánk egész nap. Írok egy sms-t a főnökömnek, hogy ma nem megyek be. Gyomorrontás. Elégedetten csókolgatja a hasamat, fülét a köldökömhöz teszi. Gluggyog, mondja. Feljebb csúsztatja a mellkasomra teszi a fejét. Amikor veszed a levegőt, gyorsabban ver. Arythmiám van. Arythmia? Igen, azt jelenti, félrever.

Vagy két ütemben eggyel többet ver, most nem tudom biztosan. Pittyeg a telefonom, a főnököm annyit ír vissza, jobbulást. Apró görcs áll a gyomromba. Még sosem jelentettem beteget úgy, hogy nem voltam beteg. Biztosan tudják. Tudják, hogy nem vagyok beteg. Erről fognak beszélni, tegnap még teljesen jól voltam. De hát a gyomorrontás ilyen, mindig éjszaka kezdődik, nincsenek előjelei. Miért mindig éjszaka. Feláll, felhúzza a redőnyt, eltakarom a szememet, bántja a fény. Menjünk el valahova reggelizni, mondja. Akkor nem fekszünk egész nap, kérdzem. Utána is feketünk.

Felveszi a nadrágját, én tiszta bugyit keresek a fiókban, melltartót nem is veszek, csak a sarki reggelizőbe megyünk. Becsukom az ajtót, kétszer is megnézem, rendesen bezártam-e. Ne csináld, szól rám, bezártad. Jó, csak ellenőrzöm, és újra visszamegyek, beteszem a kulcsot a zárba, akadásig forgatom. Legközelebb én zárok, mondja lefelé. Bennem megbízol? Hogy rendesen bezárom? Előreenged a bejárati ajtónál, átkarolja a vállamat. Én a lámpákat szoktam kapcsolgatni, mondja. Néha felkelek az ágyból, és megnézem, a fürdőben is leoltottam-e a villanyt.

A reggelizőben hosszú a sor, de senki nem ül az asztaloknál. Mindenki megy dolgozni. Én éppen gyomorrontással fekszem otthon, én nem megyek. Ő sem megy, ma nincs munkája, majd csak holnapután kell fotózásra mennie. A régi strandra mennek Lepencén, amit már tizenöt éve bezártak. Semmi más nincs ott, csak falevelekkel, óvszerrel és csokipapírral borított medencék, meg egy régi bódé, amiben a büfé volt. Mi következünk, ő baconos táskát kér, én omlettet, plusz kávé. Ő hosszúkávé, én latte. Ez nem is kávé, mondja, amikor leülünk az ablak melletti asztalhoz. Inkább a belső asztalhoz ülnék, az csendesebb, a buszmegállóban álló emberek nem látnának be. Nem látnának minket, ahogy isszuk a kávé, és visszabámulunk rájuk. Ez csak valami habos cukros forrócsoki. Én szeretem az ilyen habos cukros forrócsokikat, válaszolom. Kóstold meg, nyújtja felém a csészéjét. Kóstold meg, ez az igazi. Először csak rázom a fejemet, de aztán nem húzza el a csészét. Megkóstolom, kaparja a nyelvem a keserősége. Ez nekem nagyon erős, mondom. Keserű. Persze, hogy keserű, a kávé keserű. Ez az igazi kávé. Csak illúzió, hogy a nyelved másik részén érzékeled például a keserűt, mint az édeset, tudad? Csak érzéki csalódás. Nincs ilyen. Megtörli kezét a szalvétában, az üres tányért arrébb tolja, kiissza a kávé maradékát. Lassú evő vagyok, mondom, megsimogatja a combomat. De tudod, miért, kérdezi. Hogy érted? Miután vágsz egy darabot, a bal kezedből a jobb kezembe teszed a villát. Gondolom, azért, mert a jobb ügyesebb. Nem vetted még észre? Nem, válaszolom. Tényleg mindig ezt csinálom, de csak most tudatosult bennem, hogy emiatt tart kétszer annyi ideig, amíg végzek.

Kitalálja, hogy menjünk el sétálni. Olyan szép idő van, miért ne mennénk. Úgyszincs ma semmi dolgunk. Előtte felszaladnék átöltözni, válaszolom, és elindulok a ház felé. Felvennék egy melltartót, de ezt már nem mondom ki. Ne, ne menjünk fel, erősködik, és megfogja a kezemet, ha felmegyünk, fent is maradunk. Húz maga után. Megyek. De nincs nálam semmi, próbálok ellenkezni. Na és? Csak sétálunk.

Sétálunk, járjuk az utcákat, megyek utána. Néha megáll fényképezni, a gép mindig ott van nála, mégsem néz ki turistának. Ahogy tartja a gépet, Nikon D850, ez fontos, már az más. Megáll egy ház előtt, kicsit romos, az egyik hatal-

mas, kétszárnyú ablak üvege betörve. Fényképezi a törést, a ház oldalán végigfutó borostyánt. Bent is jó lehet, mondja, odamegy, meglöki a kaput befelé, nem nyílik. Rám néz, szeretne bemenni. Én nem szeretnék, ne hülyéskedj. Tudja, hogy szeretnék bemenni, ne is ellenkezzek. Ne ellenkezz, nézzünk be. Sétál a kerítés mellett le-föl, ez a huszonnégyes szám. A huszonhatos üres telek, a huszonkettes nem lát át, mindent benőtt a gaz. Senki nincs itt, simán bemehetnénk, ide be kell menni, ismételteti, és újra megpróbálja belöki a kaput, most kicsit erősebben. Sikerül. Nem csinálunk semmit, csak megnézzük, milyen belülről, mondja. Ne féljek, ő már rengetegszer ment be elhagyatott házakba, a kutyát se érdekli. Még csövesek is lakhatnak bent, az se érdekelné senkit, őt viszont érdekli ez a ház.

Megyek utána. A kapu nyikorog, nehezen nyílik, nehezen csukódik, kattanásig tolja. Megyek utána, fogja a kezemet, kicsit húzom visszafelé, hogy lassítson. Közelebb lép a borostyánhoz, csinálni akar pár képet. Egy macska bújkál a gazban a kerítés mellett, talán a huszonkettes macskája. Nem mozdul, csak néz minket, ha felé indulnék, úgyis elrohanna. Elengedem a kezét, és kicsit közelebb megyek a macskához. Egy ideig hagyja a közeledést, de aztán hirtelen meggondolja magát és elrohan, a kerítésen van egy rés, azon megy át a huszonhatba. Ahogy bújik át, látom, hogy hiányzik a farka. Megtéphette egy kutya, a hátán is foltban hiányzik a szőr. Egyszer végignéztem, hogy egy bernáthegyi elkapott az utcánkban egy macskát. Az ablakban álltam, bámultam kifelé, figyeltem, ahogy a szomszéd költözködik. Pakolja a lámpákat és egy-két törékeny feliratú, barna dobozt a kocsiba. A macska, Misu, a kerítés mellől nézte ugyanezt. Az egyik állólámpát úgy megbámulta, hogy nem vette észre a közeledő bernáthegyit. Amikor az észrevette a kerítésnél a macskát, megállt, egyik lába a levegőben maradt, mintha jutalomfalatot kérne. A macska lassan megmozdult, a kutya pedig nekirohant, elkapta, és rázni kezdte Misut, nem engedte el. Hosszú másodpercekig csapkodta a földhöz. Nem is, Misu nem a macska volt, hanem a bernáthegyi. Misu kapta el a macskát, és nem Misut kapták el. A macskának valami nehezen megjegyezhető neve volt, maine coon, fekete-fehér. Egy ideig azt hittem, a neve a Maine Coon. Nem emlékszem, mi történt vele, csak Misu gazdája van előttem. Nyugodt, nézi, ahogy a kutya széttépi a macskát, és nem csinál semmit.

A hátsó udvarra sétál, lassan, zsebre tett kézzel, mintha csak azt nézné meg, mekkora a kert, elfér-e a medence, mert ha nem, nem vesszük meg a házat. Lassan én is utána megyek, a házhoz hatalmas kert tartozik, lehetne ez a hirdetésben. Megállok a ház végében, mintha valamiféle határon toporognék. A temetőben is mindig rosszul érzem magam, amikor idegen parcellán kell keresztül mennem, idegen sírok között. Senki nem járt ebben a kertben évek óta, pedig sokat gondolhatták. Látszanak az elkerített virágoskert nyomai, kicsit magasabbra nőtt ott a gaz. Mindenhova benéz, megáll a kert végében, és rugdosni kezd valamit. Lehajol, matat a földön. Van ott valami. Felegyenesedik és visszajön, jó rég nem lakhatnak itt, mondja, hátul van egy fészerszerűség, de már szinte teljesen összedőlt. A betonösvényen sem járt régóta senki, ellepi a gaz. Szerinted mi történhetett? Nem tudom, válaszolom. A ház egyszintes, de hatalmas, kétszárnyú ablakai vannak. Odamegy a ház oldalán lévő bejárati ajtóhoz. Zárva. Én a kertben maradok, toporgok azon a bizonyos határon. Odasétál a kertre néző ablakhoz, két kezével szemellenzőt formál, és beles. Nincs itt senki. Szerintem

bemehetünk. Nem akarok ablakon bemászni. Pedig nincs magasan, ő bemegy, segít. De én nem akarok, mondom. Most miért, nem hiszem el, hogy ezt csinálod, válaszolja, nem érti, miért vagyok ilyen merev, hogy velem semmi jót nem lehet csinálni. Én bemegyek, nem érdekel, mondja. Belöki az ablakot, megtámaszkodik a párkányon, és bemászik. Az ablakhoz sétálok, nyújtja a kezét. Na? Most vagy soha. Megfogom a kezét, felsegít a párkányra. Innen már megy, kösz. Belépek, a tenyeremre kosz ragad és a párkány letöredezett fadarabkáit.

A kertben lévő magas gesztenyefa eltakarja a napot, hűvös lehet itt nyáron, most viszont sötét van, dohos szag. A ház teljesen üres, a plafonon Velencei-tó alakú, penészedő beázás. Földrajzórán Karola tanárnő hatalmas térképet lógatott a táblára, Magyarország hegy- és vízrajza. Feleléskor ki kellett állnom, és mutogatni, hol van a Hejő, hol a Szelidi-tó, a Tölgyes-bérc, megmondani, hány méter magas. A Velencei-tavat tőlem sosem kérdezte, ahogy a Balatont sem. Egyszer észrevette, hogy puskázom. A beázás alatt a mintás tapéta felhólyagosodott, az ablak mellett le is vált a falról. Alatta koszos, fehéresszürke vakolat. Nagyszoba, kisszoba, vékony összekötő folyosó, fürdő, vécé és konyha. Kis ékszerdoboz a belvároshoz közel. A vécé külön van a fürdőszobától, amiben egy lyukas kád áll, az alján vízkő. Csak ki kell takarítani, mondja, egy jó kis ecetes takarítás, megfestés, és be is költözhető. Jó, hogy külön van a vécé meg a fürdőszoba. Mit gondolsz, drágám, kérdezi. Igen, szívem, és van ablak a fürdőszobában, ez is előny. Panelgyerek, esik ki a szerepből. Végigsétál a szobákon, a leszakadt tapétát viszaszimítja a falra, de amint elengedi, újra leválik róla. Azt mondja, szerinte emigráltak. Miért pont emigráltak, azt ő nem tudja. Nem hiszem, inkább csak meghalt itt az utolsó generáció. Akkor a gyerekeik emigráltak, ezért nem kezdtek semmit a házzal. Vagy csak simán meghalt az utolsó élő Szebenyei, válaszolom, vagy Kovács vagy Balogh. Azért hagyták el a házat, mert senkié. Lehet, de az jobban hangzik, hogy emigráltak, ellenkezik. Emigráltak, mennyivel érdekesebb, hova emigráltak, és miért. Lehet, felelem, pedig nekem érdekesebb, ha kihaltak belőle. Ha egy családból se gyerek, se unoka nem marad. Az unokák unokák maradnak, nem lesznek se szülők, se nagyszülők. Öregek, de mégsem nagypapák és nagymamák. Nehéz elképzelnem olyan hetvenéves nénit, aki senkinek nem a nagymamája. Behúzza az ablakot, félsz a sötétől, kérdezi. Nem, a sötétől nem, csak a víztől. Ő félt a sötétől sokáig. A teljes sötétségtől, amikor minden redőny le van húzva, és nem szűrődik be kintről még az utcai lámpa fénye sem. Akkor félt a legjobban, amikor tizenegy éves korában elment az áram a házukban. Az utcai lámpa se világított. Egyedül maradt otthon, az anyja talán a fodrásznál volt, az apja meg a kocsmában vagy későig dolgozott, már nem tudja. Egyedül volt a sötétben. Soha nem félt még annyira. Hogy itt most kurvára nem lát semmit. Először azt hitte, megvakult. A sütőn nem világított az óra, a villanyt hiába kapcsolgatta. Most ennyi, nincs tovább, soha többet nem fogja látni, mennyire fehér a hűtőjük, amin az apja mindig oldalra csúsztatta a Mona Lisa hűtőmágnest, mert utálta, ahogy nézi, az anyja pedig mindig visszacsúsztatta a helyére. Nem fogja látni a szobája falán azt a repedést, amit minden este lefekvés előtt bámult a félhomályban. Odament az ablakhoz, felhúzta a redőnyt, és a kertben az egyik áson visszatükröződött egy kis fény. Forgatta a fejét, hogy tényleg fényt lát-e. Huszonhat percig nem volt áram. Tudod, hol van még olyan rohadt sötét, kérde-

zi. A barlangokban. Elment túrázni tizenkilenc évesen az aggtelekibe. Azóta nem fél. Csak becsukta a szemét, és tapogatózott, egy idő után tudta, hogyan kell tapogatózni, hogy ne essen el. A lábával, a kezével. Valahogy biztosabb a vaksötétben, ha becsukja a szemét.

Többször is eljöhetnénk sétálni, mondja, amikor jövünk kifelé a házból. Megfogja a derekamat, segít átmászni az ablakon. Kifelé könnyebb, mint befelé. A macska már eltűnt, a huszonhatos telken sem látni. Ugye, milyen jó volt, kérdezi, nem is volt vészes, látta rajtam, hogy tetszett.

Minden este elmegyünk sétálni a szigetre, aztán vissza. Egy óra, néha csak ötvennyolc perc, néha hetvenhárom. Tőlem függ, szerinte a kedvemtől, mennyire gyorsan szedem a lábamat. Ha ideges vagyok, gyorsabban megyek, ilyenkor látszik, hogy a jobb lábam kicsit csámpás. Szokta nézni, hogyan járok, nekem fel sem tűnt, ugye. Tudja, tudja, régen a szertorna. Annak már tizenegy éve, újra nekiállhatnék sportolni valamit. Segítene a hátamon, egész nap a gép előtt ülök. Attól fáj a nyakam is. A sziget jó hely, régen ide is sokat jártak a barátaival inni. Kinyitották a söröket, a néma csendben szisszentek a dobozok, a víz átvitte a hangot a túlsó partra. Nem volt itt senki. Most majdnem minden padon ülnek, nem lehet kettesben lenni. Későn kell jönnünk, akkor nincsenek olyan sokan. Ezért jövünk hétköznap este. Ismer egy helyet, túl az éneklő kúton, át kell mászni a kerítésen, csak aki tudja, hogy van itt egy ösvény, az megy arra.

Volt egy barátnője, most nem mondja a nevét, és nem azért, mert titkolózni akar, nehogy azt higgyem, de ha megnevezi, akkor arcot, személyiséget társítok hozzá, pedig nem kell neki se arc, se személyiség. Nem volt annyira fontos. Szeretek kombinálni, pörögni, ne is ellenkezzek, ő tudja. Szóval volt ez a lány, akinek nincsen neve, a második randijukon elvitte őt a székházhoz. Az ablakokat betörték, a kapun könnyen át lehetett mászni, nem őrizte senki. Ő már többször járt bent, kíváncsi volt, a lány bemegy-e vele. Nem mondta el neki, hova mennek, csak mentek, a lány, akinek nincs neve, nem ismerte a helyet. Nem gondolta volna, hogy bejön vele, sokat hallgatott, idegenek előtt alig beszélt. Aztán mégiscsak bement. A legcsendesebb lányok okozzák a legnagyobb meglepetést, ezt már megtapasztalta többször is.

Sétálunk a szigetig és vissza, odafelé hosszabb az út. Fogja a kezem, mindig fogja, nyúl utána, ha kijövünk a boltból. Már észrevette, hogy azt szeretem, ha a bal oldalomon áll. Ha a bal kezemet fogja. A jobb kezem ügyesebb, mindent azzal csinállok, lehet, azért. Lassan eszem, mert miután felvágtam a húst, egyik kezemből a másikba veszem a villát. Így kényelmes, gondolja, mert a jobb kezem biztosabb, mint a bal. Ezt hamar észrevette. Azzal nyitok ki mindent, írok messengeren, kapaszkodom a buszon. Neki is gyengébb a bal keze, de az egy síbaleset miatt van. Az egyik ujját még mindig nem tudja rendesen behajlítani, érzéketlen is az ujjperce. Majd kíváncsi, észreveszem-e, igazából nem is kellett volna mondania.

Ne vegyem fel a telefont, nem számít, ki az, most itt van. Mindig a közelemben van a telefonom, erről igazán leszokhatnék. Tudja, hogy milyen fontos mindig elérhetőnek lenni, de amikor vele vagyok, másnak ne legyen elérhető. Most rosszul érzem magam, mert rátapintott valamire, látja rajtam. Összehúzom a szemöldökömet, az orrom vonala is kicsit meggyűrődik, bár látnám most magam, látnám,

mennyire igaza van. Megsimogatja az arcomat, érdes a tenyere. Evezett régen, azért ilyen, mint a smirglipapír. Egyszer randizott egy lánnyal, aki nem volt hajlandó megfogni a kezét emiatt. Zavarta, ő mondta, hogy olyan, mint a smirgli.

Ma estére mínusz négy fokot mondanak, megdőlhét a hidegrekord. Utoljára ezerkilencszázhetvenegyben mértek ezen a napon mínusz három fokot. Olvasott egy cikket, aznap éjjel ketten halálra fagytak. Mínusz tizenhárom fok volt a leghidegebb, amikor bementek a Dunába. Fogadtak, hogy az év leghidegebb napján be mernek-e menni éjszaka. Ez január huszonkettedikére esett akkor. A zajló Dunán rámentek a jégre, de ez más volt, akkor nem kellett belemenni, csak a jégre rámenni. Egyszer berepedt alatta a jég, ő a legmagasabb, legnehezebb. Egy vékonyka vonal futott végig a jobb lábfejétől az északi part felé. Ő meg két haverja tizenhét éves koruk óta csinálta. Misuval és Banditával, igen, így hívják őket, még sosem mondta a nevüket. Bandita igazából András, de az apját is így hívják, ezért azt a nevet utálta. Milyen hülyeség, hogy a fiúkat ugyanúgy hívják, mint az apákat. Ma már egyszerűen Bandinak kell hívni, utoljára két éve találkoztak. Előtte minden évben egyszer bementek a vízbe. Levetkőztek meztelenre, kint hagyták a ruháikat a parton a magukkal hozott pokrócok mellett. Misunak fekete, göndör szőr nőtt a lába között, szinte nem is látszott a farka, ezen röhögtek Banditával. A haját rövidre nyírta, ezért nem látszott, hogy göndör. Az volt a szabály, hogy legalább öt percig bent kellett maradni a vízben. Aznap, amikor a leghidegebb volt, Bandita nem akart bemenni. Ez hülyeség, mondta, miért nem mennek inkább ki még egy sörért, aztán meg fel hozzá. Beszart, ilyen ez, majd' lefagyott a töke, és beijedt. Aztán mégiscsak észhez tért, ez a hagyomány. Be kell menni. Levetkőztek, berohantak a folyóba, lebuktak a víz alá, aztán kiszaladtak, a kavics szűrta a talpukat. Betakarták magukat a pokróccal, ugráltak, mint a hülyegyerek, hogy felmelegedjenek. Fájt a hideg, először égetett, aztán tompán hasogatott, mint valami zsibbadás. Banditának elborult az agya, hülye, hülye, hülye, ismételte, közben ököllel verte a kavicsos talajt a lába mellett. A kézfejen felszakadt a bőrt. Szerinte azért csinálta, hogy máshogy fájjon. Következő évben már nem akartak bemenni, csak ültek a parton kabátban. Ő egyszer felvetette, hogy menjenek be, de se Misu, se Bandita nem akart. Kinőttünk már ebből, valami ilyesmit mondtak. Misunak akkor lett terhes a barátnője, előtte két hónappal még szakítani akart a lánnyal. Bandita meg akkoriban kezdett eltűnni, nem is tudja, mi lett vele, már két éve nem beszélnek. Azóta, hogy Bandinak kell hívni.

Fázom, már megint fázom, pedig ő szólt, hogy vegyek fel még egy pulóvert. Tudja, hogy fázós vagyok, amint két fok alá süllyed a hőmérséklet, máris vacogok, lilul a szám. Most is lila, hiába kentem rá szőlőzsírt, látja. Adjam oda a kezem, a balt, bedugja a zsebébe. Lehet, hogy van benne egy használt papírzsebkendő. Nem baj, ő sem undorodik az én taknyomtól. Akkor én se undorodom az övétől. A szövetkabát nem elég már ide, jól néz ki, szép, sárga meg minden, de vacogok benne. Odaadja a kabátját, ő nem fázik. Nem fázós, nekem az orrom is bepirosodik, most is, egyre pirosabb. Megcsókol, én mindig hamarabb kinyitom a szemem, ezt csak nemrég vette észre. Furcsa így csókolózni, hogy közben őt nézem, ezért nyitja ki a szemét ő is. Nézzük egymást egy ideig, aztán beleröhögünk egymás szájába. Azt már tudja, hogy szex közben is szeretem nézni. Bírja, ha nézem, akárki rám néz, látja, hogy szeretem őt. Ott van a

szememben, ahogy ránézek, hogy szeretem, hogy kurvára bele vagyok zúgva. Nagyon hideg lesz ma este, mikor elindultunk, már mínusz négy fok volt. Megdől ma a hidegrekord. Nézzem meg, szerinte pár nap, és zajlani fog a Duna. Mindjárt ott vagyunk azon a helyen, ahova a haverjaival jártak. Igen, itt kell átvágni, másszak én is át a korláton. Látom, itt van az ösvény, már jártunk itt egyszer-kétszer, kérdezi, emlékszem-e. Szerettem itt, ahogy a házban is szerettem lenni, oda is én akartam visszamenni. Megszerettem a kertet, a mintás tapétát, a lyukas kádat. A nappali ajtaja mellett van egy lyuk, mindig beledugtam az ujjamat, fehér por maradt rajta. Azon gondolkodtam, mi lehetett ott. A többi lyuknál látszik a kép nyoma, világosabb ott a fal. Itt nincs ilyen, talán lámpa lehetett, vagy lógott valami egy szögön. Kabala vagy ilyesmi. Néhány kép eltűnt, néhány megmaradt. Tudja, hogy a kedvencem az, amelyik fekete, göndör hajú nőt ábrázol, nem néz a kamerába, csak el onnan, ki a képről, mintha a nappali ablakán nézne kifelé. Régen nem digitálisan csinálták a képeket, látom-e a különbséget. Neki van otthon analóg fényképezőgépe, teljesen más hozzáállást kíván, mint a digitális. Kíváncsi vagyok, egyes képeket miért vittek el, másokat miért nem, ezt mindig megkérdeztem, ha mentünk. Ezt a képet például, amin a göndör hajú nő van, miért hagyták itt. Szerinte el kéne hoznom, úgysem kell itt senkinek, de én nem akarom, a házhoz tartozik. Még a nevét sem tudom. Ez engem zavar, látja. Tudni akarom a nevét, a foglalkozását, hogy mikor halt meg és mikor született. Hogy ilyen fiatal maradt-e, húsz év körüli, vagy megöregedett, megfájdult a dereka a kertészkedéstől, de még nyolcvanévesen is ültetett, gazolt. Találgatom a nevét, Éva, Berta, egyik sem ő. Gréta talán, vagy Katinka. Nem Katinka, inkább Gréta. Mindig máshogy neveztem el. Aztán egyik nap ott volt az a férfi, a kertben sétált, és nem lehetett bemenni. Akkor elmúlt. Nem mentünk vissza többet.

Még nem zajlik a Duna, ma még bele lehet menni a vízbe. Nézzem meg, hogy csillognak a felszínén a szemközti part utcalámpái. Négy-öt fokos lehet a víz, az még kibírható. Levetkőzünk, a ruháinkat itt hagyjuk a parton, senki nem jár erre. Ide, erre a sziklára rá lehetne pakolni mindent, nem lenne vizes. Menjünk be, jó lesz utána. Ezt mindenkinek ki kell próbálnia egyszer. Hogy tudja, megcsinálta. Nekem is, ő bejön velem. Ne öt másodperc legyen, legyen benne kihívás. Ússzunk át a másik partra. Jó, ez tényleg hülyeség, akkor ne a másik partra, csak nézzük meg, ki tud tovább beúszni. Jó lesz, majd meglátom. Tudja, hogy szeretném, csak félek, de nem kell. A házat is mennyire megszerettem. Csak elindulni nehéz, utána könnyebb. Megyünk? Gyorsan kell lemerülni, akkor csak pár másodpercig fáj. Ne gondolkodjak, csak fussunk. Háromra. Egy, kettő, három.